

χώραν τὸ βάπτισμα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τοῦ πυρὸς — τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπελθόντος ἐπὶ τῶν «ἀληθῶς Ἰσραηλιτῶν», κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ τοῦ πυρὸς τῆς θλίψεως ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν, κατὰ τὰ μετὰ τὴν ἀπόρριψίν των τριάκοντα ἐπὶ ἔτη (Ματθ. γ'. 11). Ἐν τῇ θλίψει ἐκείνῃ ὁ Ἰσραὴλ κατεστράφη ὥς ἔθνος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὥς ἄτομα. Ἡ Ἀποκάλυψις ὁμιλεῖ περὶ τοῦ θερισμοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου διὰ τοῦ κοπιεροῦ δρεπάνου τῆς ἀληθείας, διότι ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, καὶ δεικνύει διπλοῦν τι ἔργον, ἐν μέρος τοῦ ὁποίου ἀφορᾷ τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, ὡς διακρινομένην ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ἀμπέλου, τῆς φυτείας τοῦ Πατρὸς, τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἢ κλημάτων (Ἰωάν. ιε'. 1—6). Ὁ θερισμὸς τοῦ παρόντος αἰῶνος λέγεται ὅτι εἶναι θερισμὸς σίτου καὶ ζιζανίων (Ματθ. ιγ'. 24—30, 36—39)· ὁ δὲ θερισμὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἐκαλεῖτο θερισμὸς σίτου καὶ ἀχύρου. Καὶ ὡς τὸ ἄχυρον ἐπεκράτει ἐν αὐτῷ εἰς μέγαν βαθμόν, ἡ ἀναλογία καὶ ὁ παραλληλισμὸς, τὰ τόσον ἀξιοσημεῖωτα εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς χαρακτῆρας, συνεπάγονται ὅτι τὰ ζιζάνια θέλουσιν εἶσθαι πολὺ μᾶλλον ἄφθονα ἐν τῷ παρόντι θερισμῷ ἢ ὁ σῖτος.

Ὁ Ἰουδαϊκὸς θερισμὸς, περίοδος ἐν ὧν ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἤρξατο μετὰ τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἔληξε μετὰ τῆς ἀπορρίψεως καὶ ἀνατροπῆς τοῦ κατ' ὄνομα Ἰσραὴλ, καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως των ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, τὸ 70 Μ. Χ. Ὁ δὲ θερισμὸς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἤρξατο μετὰ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Μεγάλου Ἰωβιλαίου τῆς Γῆς, εἰς τὸ 1874, ὡς κατεδείξαμεν εἰς τὸ ΣΤ'. κεφάλαιον, καὶ θέλει λήξει μετὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐξουσίας τῶν Ἑθνῶν, εἰς τὸ 1914, τὸ ὁποῖον χρονικὸν διάστημα εἶναι ἐπίσης περίοδος ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν—καὶ ἄλλη τις ἐκ τῶν ἀξιοθαυμάσιων παραλληλίων τῶν δύο αἰώνων.

Καίτοι ὁ Ἰουδαϊκὸς θερισμὸς ἤρχισε μὲ τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡ δὲ χάρις ἢ εὐνοία τοῦ Θεοῦ ἐγκατέλειπε τὸ ὀνομαστικὸν αὐτῶν σύστημα τρία καὶ ἡμισυ ἔτη βραδύτερον, καὶ ταύτην ἐπηκολούθησε τριάκοντα καὶ ἐπὶ ἐτῶν θλίψις ἐπὶ τοῦ συστήματος ἐκείνου, ἐν τούτοις

εἰδικὴ χάρις ἐξηκολούθησε δαψιλευσμένη ἐπὶ τῶν ἀτόμων τοῦ ἔθνους ἐκείνου, καὶ ἡ εἰς τὴν ἰψίστην θείον τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίας κλήσις περιωρίσθη ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ τὴν παρ' αὐτῶν ἀπόρριψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν — ἐπιβεβαιωθείσης οὕτω τῆς πρὸς τὸν Δανιὴλ ὑποσχέσεως, (Δανλ. θ' 27), ὅτι ἡ εὐνοία ἠθέλε παραταθῇ ἐκδηλουμένη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ μέχρι τοῦ πλήρους τέλους τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδομάδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἠθέλεν ἐκκοπῇ ὁ Μεσσίας. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐξεπληρώθη πρὸς ὅλον τὸν ἀληθινὸν σῖτον, ἐνῶ τὸ **δύστυμα**, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸν σῖτον αὐτὸν, κατεδικάσθη καὶ ἀπερρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος. Ὁ θερισμὸς τοῦ σίτου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, ἀρξάμενος μετὰ τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μ' ὅλον ὅτι ἡ πρὸς αὐτοὺς εἰδικὴ χάρις ἔπαυσε μετὰ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πῦρ τῆς ἐπὶ τοῦ ἔθνους θλίψεως ἤρχισεν ἀνάπτον ἐνωρὶς, πλὴν δὲν ἀφίχθη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς φρικωδους αὐτοῦ λύσεως, μέχρις οὗ ὅλος σχεδὸν ὁ σῖτος τοῦ ἔθνους συνήχθη ἐν τῇ ἀποθήκῃ.

Παρόμοιοι περίοδοι σημειοῦνται καὶ εἰς τὸν θερισμὸν τοῦ ἤδη λήγοντος παρόντος αἰῶνος, ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰς φάσεις τοῦ αἰῶνος ἐκείνου. Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, ὁπότε, ὡς οἱ κύκλοι τοῦ Ἰωβιλαίου δεικνύουσιν, εἶναι ὁ καιρὸς τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν χρόνον τοῦ βαπτίσματός του, καὶ τῆς κρίσεως Αὐτοῦ διὰ Πνεύματος ἁγίου, ὁπότε ἐγένετο Χριστὸς ὁ Ἡγούμενος (Δανλ. θ' 25), καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς συγκομιδῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ. Ἡ ἀνοιξὶς τοῦ 1878 Μ. Χ. (τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ ταῦτα), ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Βασιλέως, εἰσῆλθε καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, ἐκαθάρισε τὸν Ναὸν ἀπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν, ἔκλαυσε καὶ ἐγκατέλιπεν εἰς ἐρήμωσιν τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν ἢ βασιλείαν ἐκείνην. Ἡ δὲ ἐποχὴ αὕτη (1878 Μ. Χ.) ὑποδεικνύεται οὕτως ὡς ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ ὀνόματα ἐκκλησιαστικὰ συστήματα «ἐξημέσθησαν» ('Αποκλ γ 16), καὶ δὲν διατελοῦσι πλέον ἑκτοτε ὡς σιόμα Θεοῦ, οὐδὲ ἀνα-

γνωρίζονται πλέον παρ' αὐτοῦ καθ' οἷονδῆποτε βαθμόν. Τὰ δὲ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, τὰ μετὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878, ἅτινα ἔληξαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881 Μ.Χ., ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη τῆς συνεχισθείσης εὐνοίας πρὸς ἄτομα ἐκ τῶν Ἰουδαίων, εἰς τὸ τελευταῖον ἥμισυ τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδομάδος τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας. Ὡς ἐν τῷ τύπῳ, ἡ χρονολογία ἐκείνη—τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ—ἐσημείωσε τὸ τέλος πάσης εἰδικῆς εὐνοίας πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς εὐνοίας ἢ χάριτος πρὸς τοὺς Ἑθνικοὺς, οὕτως ἐπίσης ἀναγνωρίζομεν τὸ 1881 Μ. Χ. ὡς σημειῶσαν τὸ τέλος τῆς πρὸς τοὺς Ἑθνικοὺς εἰδικῆς χάριτος—τὸ τέλος τῆς «ἄνω κλήσεως», ἢ προσκλήσεως εἰς ἀπόκτησιν τῶν εὐλογιῶν τῶν ἀφορῶσιν ἰδιαιτέρως τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅπως γείνῃσι συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως. Καὶ ὡς εἶδομεν, ἡ χρονολογία αὕτη σημειοῖ μεγάλην κίνησιν μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἣτις εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸν ὄρισμόν τὸ «Κίνημα τοῦ Κισνοβίου». Ἡδὴ δὲ ἡ θλίψις ἐπικρέμαται ἄνωθι τοῦ κατ' ὄνομα Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ἡ καταιγὶς συγκερατεῖται ἕωσοῦ ἀποθηκευθῇ ὁ σῖτος, ἕωσοῦ οἱ ἀγγελιαφόροι ἢ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ σφραγίσωσι τοὺς δούλους αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων (τοῦ νοητικοῦ) αὐτῶν διὰ τῆς ἀληθείας—Ἀποκλ. ζ. 3.

Αἱ φάσεις τοῦ θερισμοῦ τούτου, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς ἐκείνας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ, εἰσιν ἐπίσης λίαν ἀξιοσημείωτοι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ γενόμενον κήρυγμα. Κατὰ τὰ πρῶτα τρία καὶ ἥμισυ ἔτη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ, ὁ Κύριος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἶχον ὡς εἰδικὸν θέμα τὸν χρόνον, καὶ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας τοῦ Μεσσίου. Τὸ κήρυγμά των ἦτο, «Πεπλήρωται ὁ καιρὸς», ὁ Ἐλευθερωτὴς ἦλθε (Μαρκ. α'. 15. Ματθ. ι. 7). Τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ εἰς τὸν παρόντα θερισμόν: μέχρι τοῦ 1878 Μ.Χ., ἡ ἀγγελία ἢ τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κατ' οὐσίαν ὡς ἐκτίθεται ἐνταῦθα, καίτοι οὐχὶ τόσον σαφές, ἦτο αἱ περὶ χρόνων προφητεῖαι, καὶ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἐκτοτε πλέον τὸ ἔργον ἐπεξετάθη, καὶ ἡ γνῶσις ἄλλων ἀληθειῶν κατέστη

μᾶλλον φωτεινότερα καὶ ἑναργεστέρα· ἀλλὰ τὰ αὐτὰ γεγονότα καὶ τὰ αὐτὰ χωρία τῶν Γραφῶν, τὰ διδάσκοντα τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν αὐτὴν παρουσίαν, παραμένονσιν ἀναλλοίωτα καὶ ἀναμφισβήτητα. Καθ' ὃν τρόπον δὲ ἡ χάρις, ἥτις ἐξηκολούθησε πρὸς ἄτομα ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀφοῦ δ καὶ ὄνομα οἶκος αὐτῶν ἀπερρίφθη ἀπὸ τῆς χάριτος, δὲν ἐσκόπει νὰ μεταπεισῇ καὶ μεταρρυνθῇ τὸ ὀνομαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν σύστημα τῶν, οὐδὲ παρέσχεν αὐτοῖς ἐλπίδα τινὰ μεταβολῆς τοῦ ἀχύρου αὐτῶν εἰς σίτον, ἀλλ' ἐσκόπει ἀπλῶς νὰ διαχωρίσῃ καὶ συνάξῃ εἰς τὴν ἀποθήκην πάντα κόκκον ὠρίμου σίτου, οὕτως ἐπίσης ἐν τῷ παρόντι θερισμῷ ὁ σκοπὸς τῆς παρατεινομένης ἀφθόρου χάριτος (τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας) τοῦ παρόντος καιροῦ, δὲν ἀφορᾷ νὰ μεταπεισῇ ὁλοκλήρους ἐκκλησιαστικὰς ἀποχρώσεις, ἢ ἐπιτελέσῃ ἐθνικὰς μεταρρυνθίσεις, ἀλλὰ τούναντίον νὰ διαχωρίσῃ τελείως τὴν τάξιν τοῦ σίτου ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ζιζανίων. Ταῦτα συνήύξησαν ὁμοῦ παραπλεύρως ἀλλήλων ἐπὶ αἰῶνας, **γυνδαία** δὲ, ὅλη σῖτος, ἐκκλησιαστικὴ ἀπόχρωσις ὑπῆρξε τελείως ἄγνωστος· ἀλλ' ἤδη, ἐν τῷ θερισμῷ, ὁ διαχωρισμὸς ὅσον νὰ ἐπέλθῃ, ἡ δὲ ἀπόθλιψις (τὸ στράγγισμα) θέλει εἶσθαι τρομακτικόν. Τοῦτο εἰς πολλὰς περιστάσεις θέλει συνίστασθαι εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ ἐπιγείων φίλων, καὶ τὴν διάσπασιν πολλῶν τρυφερῶν δεσμῶν· τὸ δὲ αἷτιον τοῦ τοιοῦτου διαχωρισμοῦ θὰ εἶναι ἡ **ἀλήθεια**. Ἡ πρόρρησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡ ἀφορῶσα τὸν «θερισμόν» κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, θέλει ἐπαληθεύσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν παρόντα θερισμόν· (ἴδε Ματθ' ι' 35—38. Λουκ. β' 51—53) Καὶ ὅπως τότε ἡ ἀλήθεια ἐξήγειρε τὸν πατέρα κατὰ τοῦ υἱοῦ, τὴν θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς καὶ τὴν πενθεράν κατὰ τῆς νύμφης, οὕτω καὶ πάλιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θέλουσιν εἶσθαι συχνάκις οἱ ἐκ τῶν οἰκείων αὐτοῦ. Τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀποφευχθῇ. Οἱ ἀγαπῶντες τὴν εἰρήνην μᾶλλον ἢ τὴν ἀλήθειαν θὰ δοκιμασθῶσιν, οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, θέλουσι γεῖναι δεκτοὶ καὶ ἐπιδοκιμασθῇ ὡς «νικηταί» — ὡς ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν «θερισμόν».

Ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ «θερισμῷ» οἱ ἐκλεγέντες καὶ ἐξαποσταλέντες ἄγγελοι ὡς διαγγελεῖς τοῦ θεοῦ ὅτι Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλεία εἰσὶν ἐγγύς, ἦσαν ταπεινοί, ἄσημοι ἄνθρωποι, οἱ δὲ ἐναντιούμενοι καὶ ἀντιλέγοντες εἰς τὴν ἀγγελίαν ἦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι καὶ Διδάκτορες τῆς Θεολογίας· καὶ ὡς ἔδει ν' ἀπεκδεχώμεθα, οὕτω καὶ εὐρίσκομεν λαμβάνον χώραν, ὅτι καὶ σήμερον οἱ μᾶλλον τυφλοί εἰσιν οἱ ὁδηγοὶ τῶν τυφλῶν, οἵτινες, ὅπως τὰ Ἰουδαϊκὰ αὐτῶν πρότυπα, «Οὐκ ἔγνωσαν τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς (ἐπιοχέψεως) τῶν» — Λουκ. ιθ . 44.

Ἡ παρουσία ἦτο ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων ζητημάτων τῆς τότε δοκιμασίας, καὶ ὁ σταυρὸς ἦτο τὸ ἕτερον Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐκραζε πρὸς αὐτοὺς, «Μέσω ὑμῶν στήκει (τις) ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε». Ἐν τούτοις μόνοι οἱ ἀληθῶς Ἰσραηλῖται ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωσι τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας τοῦ Μεσσίου καὶ ἐκ τούτων πάλιν πολλοὶ προσέκοψαν εἰς τὸν σταυρὸν διότι καίτοι ἦσαν πρόθυμοι ν' ἀποδεχθῶσι τὸν Μεσσίαν ὡς Ἐλευθερωτὴν, ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῶν κατέστησεν αὐτοὺς ἀπροθύμους νὰ δεχθῶσιν αὐτὸν ἐπίσης ὡς Λυτρωτὴν τῶν. Τὸ ἴδιον ἐνταῦθα, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐπιτελούμενος ἤδη «θερισμός», καὶ ἡ ἀπορριψις τοῦ κατ' ὄνομα καὶ ὁμολογίαν πλήθους τῶν Χριστιανῶν, κάμωσι πολλοὺς νὰ προσκόπτωσι. Τὸν δὲ μέγαν Ἐλευθερωτὴν, διὰ τὴν ἔλευσιν καὶ βασιλείαν τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἔχουσι προσευχηθῇ (ὡς Ἐπρατιν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι), οἱ τοιοῦτοί εἰσιν ἤδη ἀνέτοιμοι ὅπως ἀναγνώρισωσι. Καὶ τώρα ἀληθεύει πάλιν ὡς τότε θεοῦ «Μέσω ὑμῶν στήκει ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε». Καὶ πάλιν ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀποβαίνει ἤδη βάσανος καὶ πέτρα προσκόμματος, ἡ δοκιμασία, ὡς οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ. Πολλοὶ δέ, πλεῖστοι, σκοιδάπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὅτι ἀποδεχθῶμεν μὲν τὸν Χριστὸν ὡς Ἐλευθερωτὴν ἡμῶν, ἀλλὰ ὅτι ἀπορρίψωμεν αὐτὸν ὡς Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἢ ὡς πληρώσαντα ὑπὲρ ἡμῶν ἀντίλυτρον.

Ἀναμφιβόλως, πάντες ὅσοι θὰ ἐξετάσωσι τὸ ζήτημα ἐπιμελῶς θὰ ἀναγνώρισωσιν ὅτι αἱ μαρτυρίαι τοῦ θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἤδη παρὼν (πνευματικὴ ὑπόστασις, καὶ συνεπῶς

ἀόρατος), εἰσὶ πολὺ μεγαλείτεροι καὶ σαφέστεροι παρὰ τὰς μαρτυρίας τὰς ὁποίας εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι περὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἐν σαρκὶ κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν. Καὶ οὐχὶ μόνον αἱ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου προφητικαὶ μαρτυρίαι εἰσὶν ἤδη μᾶλλον πλήρεις, μᾶλλον τέλειαι καὶ πολυάριθμοι, ἀλλὰ τὰ σημεῖα αὐτὰ τῶν καιρῶν, ἀπανταχοῦ πέριξ ἡμῶν, τὰ δεικνύοντα τὸ ἤδη ἐν προόδῳ ἔργον τοῦ θεριομοῦ, εἰσὶ μᾶλλον καταφανῆ καὶ πειστικά, εἰς τοὺς ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν κεχρισμένους (Ἐποκλ. γ'. 18), παρ' οὗ ἦσαν αἱ περιστάσεις κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, ὅποτε ὁ Κύριος ἡμῶν, μετὰ μᾶς δρακὸς ἀκολουθούντων αὐτόν, διὰ μέσου μεγάλης ἀντιπράξεως κατ' αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ πολλὰς δυσμενεῖς συνθήκας, διεκῆρυξεν οὗ «**πεπλήρωται ὁ καιρὸς**, μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ **Εὐαγγελίῳ**» — Ἦλθεν ὁ Μεσσίας, ὁ Ἄγγελος τοῦ Μεγάλου Ἰεχωβά, ὅπως ἐκπληρώσῃ εἰς ὑμᾶς πάσας τὰς πρὸς τοὺς πατέρας γενομένας ἐπαγγελίας. Οὐδόλως παράδοξον λοιπὸν οὗ μόνον οἱ ταπεινοὶ τῷ πνεύματι ἡδυνήθησαν ν' ἀποδεχθῶσι τὸν ταπεινὸν Ναζωραῖον ὡς τὸν μέγαν Ἐλευθερωτὴν, ἢ τοὺς μετ' αὐτοῦ ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους ἀνδρας ὡς μέρος τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἀνακτοβουλίου — ὡς τοὺς μέλλοντας νὰ ὦσιν ἄρχοντες ὑπ' αὐτόν. Ἐλάχιστοι καὶ μόνον ἡδύναντο νὰ δίδωσιν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐκάθισεν ἐπὶ πώλου ὄνου, καὶ ἔκλαυσε διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸν μέγαν Βασιλέα περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ζαχαρίας εἶχε προφητεύσει οὗ ἡ Σιών ἤθελε δεχθῇ αὐτόν ὡς βασιλέα ἐν ἀλαλαγμῷ χαρᾶς.

Κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν λαβῶν μορφὴν καὶ φύσιν ἀνθρώπου (Ἐβρ. β'. 9, 15), ἵνα δι' αὐτῶν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, δίδων ἑαυτὸν ὡς ἀπολυτρωτικὴν δι' ἡμᾶς ἀξίαν. Νῦν ὁμως εἶναι ὑπερυψωμένος ἐν δόξῃ, οὐκέτι ἀποθνήσκων κατὰ δὲ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν, περιβεβλημένος πᾶσαν ἐξουσίαν, (Φιλιπ. β'. 9). θέλει ἀνυψώσει τὸ «σῶμα» αὐτοῦ (τὴν Ἐκκλησίαν), καὶ ἐπιδαψιλεύσει ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ κόσμου τὰς εὐλογίας τῆς ἀποκαταστάσεως, τὰς ὁποίας ἠγόρασε διὰ τὸν κόσμον, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος. Ἐνθυμοῦ οὗ δὲν εἶναι πλέον σὰρξ, ἀλλὰ πνεῦμα,

θέλει δὲ μετ' οὐ πολὺ μεταβάλει, καὶ δοξάσει ὡς μέλη καὶ οὐγκληρονόμους αὐτοῦ, πάντας τοὺς πιστῶς ἀκολουθοῦντας αὐτόν.

Εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν οἶκον ὁ Ἰησοῦς παρουσίασεν ἑαυτὸν ὑπὸ τρεῖς χαρακτῆρας—ὡς Νυμφίον ('Ἰωάν. γ'. 29), ὡς Θεριστὴν ('Ἰωάν. δ'. 35, 38) καὶ ὡς Βασιλέα (Ματθ. κα'. 5, 9, 4,) Εἰς τὸν Χριστιανικὸν οἶκον ἐπίσης παρουσιάζει ἑαυτὸν ὑπὸ τοὺς ἰδίους τρεῖς χαρακτῆρας. (Β, Κορινθ. ια. 2, Ἀποκλ. ιδ'. 14, 15. ιζ. 14). Εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν οἶκον ἦλθεν ὡς Νυμφίος καὶ Θεριστὴς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ θεισμοῦ των, (τῇ ἀρχῇ τῆς διακονίας αὐτοῦ)· ἀκριβῶς δὲ πρὸ τῆς σταυρώσεώς του παρουσίασεν ἑαυτὸν ὡς Βασιλέα αὐτῶν, ἐξασκοῦντα βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῆς κατ' αὐτῶν κρίσεως, τῇ ἐγκαταλείψει τοῦ οἴκου αὐτῶν εἰς αὐτούς, καὶ ἐν τῇ τυπικῇ πράξει τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ Ναοῦ· (Λουκ. ιθ'. 41—46. Μαρκ. ια', 15—17). Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ ἐν τῷ νῦν θεισμῷ. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὡς Νυμφίου καὶ Θεριστοῦ ἀνεγνωρίσθη κατὰ τὰ πρῶτα τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1874 Μ.Χ. μέχρι τοῦ 1878 Μ.Χ. Ἐκτοτε δὲ ἐγένετο ἐντόνως κατὰ δῆλον ὅτι ὁ καιρὸς ἦλθεν εἰς τὸ 1878, ὅπως ἡ Βασιλικὴ κρίσις ἀρχίσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Ἐνταῦθα δ' ἐφαρμόζονται τὰ ἐν Ἀποκλ. ιδ'. 14—20, καὶ ὁ Κύριος παρουσιάζεται εἰς τὰ ὄψεις ἡμῶν ὡς ὁ **ἐστεμμένος** Θεριστής. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔτος 1878 Μ.Χ. εἶναι τὸ ἀντίστοιχον ἐκείνου ἐν τῷ τύπῳ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, τοῦτο **ὑποδεικνύει τὸν χρόνον** καθ' ὃν, ὁ νῦν παρὼν, πνευματικὸς καὶ ἀόρατος ἡμῶν Κύριος, ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ δύναμιν ὡς Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων—τὸν χρόνον καθ' ὃν ἀνέλαβεν ἐφ' ἑαυτὸν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν νὰ βασιλεύσῃ, ἣτις ἐν τῇ προφητείᾳ συνδέεται στενῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν πιστῶν του, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς θλίψεως καὶ ὀργῆς ἐπὶ τῶν ἐθνῶν ('Αποκλ. ια'. 17, 18). Ἐνταῦθα, ὡς ἐν τῷ τύπῳ, ἡ κρίσις ἀρχεται ἀπὸ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, διὰ τῆς εἰς ὀλεθρον καταδίκης τῶν ὀνοματικῶν **συστημάτων** (οὐχὶ τῶν λαῶν), ἅτινα, ἐξωτερικῶς ἐκπροσωποῦσι τὴν ἀληθῆ

Ἐκκλησίαν — «τὸ σῶμα» Καὶ ἐνταῦθα ἐπίσης ἐπιτελεῖται ὁ καθαρισμὸς τοῦ ἀληθοῦς Ναοῦ, τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ — τῆς ἀφιερωμένης τάξεως. (Α' Κορινθ., γ. 16, Ἀποκλ. γ. 12). Ἡ καθιερωμένη αὕτη τάξις ἢ ναὸς, ἐν τῇ ὀνομαστικῇ Ἐκκλησίᾳ, σχετίζεται πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν ἐκκλησίαν, ὡς ὅλον, ὡς ὁ κατὰ γράμμα ναὸς ἐσχετίζετο πρὸς τὴν ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὡς ὅλον. Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς πόλεως ὁ ναὸς ἐκαθαρίσθη. οὕτω ἰώρα, ἡ τάξις ἡ προτυπουμένη διὰ τοῦ ναοῦ, δέον νὰ καθαρισθῇ, πᾶσα ἐγωϊστικὴ, σαρκικὴ σκέψις καὶ πᾶσα κοσμικότης δέον ν' ἀπορριφθῶσιν, ἵνα ὁ ναὸς ἀποβῇ καθαρὸς, κατοικητήριον τοῦ ἀγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, — ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἀπὸ τοῦ 1878 μ. Χ. τὸ εἰδικὸν ἔργον ὑπῆρξεν ἡ προκήρυξις τῆς ἐντολῆς τοῦ Βασιλέως, «Ἐξέλθετε ὁ λαὸς μου ἐξ αὐτῆς (τῆς Βαβυλῶνος), ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάβητε» (Ἀποκλ. ιη' 4). «Σύρθητε, Σύρθητε, ἐξέλθειτε ἐκεῖθεν, μὴ ἐγγίσητε ἀκάθαρτον· ἐξέλθειτε ἐκ μέσου αὐτῆς. Καθαρίσθητε οεῖς [τὸ βασιλικὸν Ἱερατεῖον] οἱ βασιάζοντες τὰ σκεύη τοῦ Κυρίου» — Ἡσα. νβ'. 11

Ἐτερόν τι θαυμαστὸν σημεῖον ὁμοιόμητος μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἐλεύσεως εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα συναισθησις τῆς ἀνάγκης ἐλευθερωτοῦ τινος, καὶ ἡ εὐρέως διαδομένη μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐντύπωσις ὅτι, κατὰ ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον, ἀπελευθέρωσις καὶ διέξοδος ἀνάγκη ταχέως νὰ ἔλθῃ, — τῶν ἰδεῶν τινων ἐκ τοῦ κόσμου ἰδίως προσεγγιζουσῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος. Ἄλλ' ἐν ἐκάστη περιπτώσει ὅλοι μόνον εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Ἐλευθερωτὴν καὶ καταταχθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τριάκοντα ἔτη πρὸ τῆς χρίσεως αὐτοῦ ὡς Μεσοίου κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς διακονίας αὐτοῦ, καὶ ὁπότε «πᾶς ὁ λαὸς προσεδόκα αὐτόν» (Λουκ. γ'. 15) ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ θειομῷ. πολλοὶ ἐξήρχοντο ὅπως συναντήσωσιν αὐτόν. Καὶ ἐν τῷ παρόντι θειομῷ ἐπίσης ἔλαβε χώραν ἀντιστοιχος προσδοκία καὶ κίνημά τι ἐκ μέ

ρους πολλῶν (τῶν μετὰ ταῦτα ὀνομασθέντων Adventists. τ. ἔ. ὁπαδῶν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ), ἐν μὲν τῇ Ἀμερικῇ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν κυρίως Βαπτιστοῦ τινος ἀδελφοῦ Γουλιέλμου Μίλλερ (William Miller) ὀνομαζομένου, ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κου Γούλφφ (Wolff) καὶ ἄλλων. Ἡ προσδοκία αὕτη ἀφίχθη εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον κατὰ τὸ 1844, ἀκριβῶς τριάκοντα ἔτη πρὸ τοῦ 1874 μ. Χ., ὅποτε ὁ Χριστὸς ὁ Νυμφίος καὶ Θεριστὴς ἦλθε πρᾶγματι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν διδαγμάτων τοῦ Ἰωβιλαίου. Καὶ ἐν τούτῳ εὐρίσκομεν ἐπίσης ἄλλην θαυμασίαν χρονολογικὴν παραλληλίαν μεταξὺ τῶν δύο αἰώνων· διότι τὰ τριάκοντα ἔκείνα ἔτη ἀντιστοιχοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ τριάκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ νηπίου Ἰησοῦ ἕως Μεσσίου τοῦ Κεχρισμένου — βαπτισθέντος, καὶ παρουσιασθέντος ὡς Νυμφίου καὶ Θεριστοῦ, κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος — Ματθ' . γ'. 11. Ἰωάν. γ'. 29.

Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις ἔλαβε χώραν διάψευσις τῆς προσδοκίας καὶ ἐπιβράδυνσις ἢ χρονοτριβὴ ἐκ τριάκοντα ἔτων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων πάντες ἀπεκοιμήθησαν, καὶ μόνον ὀλίγοι ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων αὐτῶν ἀφυπνίσθησαν ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ εἰς κατανόησιν τῆς παρουσίας τοῦ Μεσσίου. Τὸ μέγα ὀνοματικὸν πλῆθος ἀμφοτέρων τῶν οἴκων ἀπέτυχε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκέψεως, αἶτε ὄντες ὑπερβεβαρυνμένοι ὑπὸ κοσμικότητος καὶ χλιαροί, καὶ ἀμελήσαντες τὴν ἐντολὴν τὴν παραγγέλλουσαν νὰ προσέχωσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ ἀγρυπνῶσιν. Οὕτω δὲ ἐκπληρωθήσεται ἡ πρόρρησις τοῦ Προφήτου — «Θέλει εἶσθαι διὰ πέτραν προσκόμματος καὶ διὰ βράχον πτώσεως εἰς τοὺς δύο οἴκους τοῦ Ἰσραὴλ» (Ἡσα. η' . 14). Ὁ σαρκικὸς οἶκος προσέκοψε, διότι ἠκύρωσαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους παραδόσεις (Μαρκ. ζ' 9—13), καὶ οὕτως οὐδεμίαν εἶχον ὁρθὴν ἀντίληψιν τοῦ τρόπου ὡς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πρώτης ἐλεύσεως. Συνεπεία τούτου ἦσαν ὅλως ἀνέτοιμοι νὰ δεχθῶσιν αὐτὸν καθ' ὃν τρόπον ἦλθε, καὶ οὕτω προσέκοψαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου τῆς θυσίας αὐτοῦ. Τὰ πλῆθη τοῦ και' ὄνομα Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ προσκόπτουσι

σήμερον ἐπὶ τοῦ ἰδίου βράχου, καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον Οὗτοι ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῶν παραδόσεων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν προλήψεων τῆς ἰδίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἕκαστος, αἵτινες κωλύουσι τὸν διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ κατάλληλον φωτισμόν· ἐπομένως καὶ οὗτοι οὐδεμίαν ἔχουσιν ὁρθὴν ἀντίληψιν τοῦ τρόπου ἢ τοῦ σκοποῦ τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐδῶ ἐπίσης ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, τὸ δόγμα τῆς ἀπολυτρώσεως, γίνεται μέσον δοκιμασίας εἰς πάντα. Εἶναι ἄξιον προσεκτικῆς παρατηρήσεως, ἐπίσης, ὅτι οὐδέτερος τῶν οἰκῶν ἦτο δυνατὸν νὰ προσκόψῃ ἢ πέσῃ ἐπὶ μὴ παρόντος βράχου. Τώρα ὁ Βράχος εἶναι παρών, τὰ δὲ ὀνοματικά συστήματα προσκόπτουσι, πίπτουσι καὶ κατακερματίζονται· ἐνῶ, τώρα, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, οἱ «ἀληθῶς Ἰσραηλῖται», ὡς ἄτομα, ἀναγνωρίζουσι καὶ ἀποδέχονται τὸν Βράχον, καὶ, ἀναρριχώμενοι ἐπὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἀνυψοῦνται (πνευματικῶς) πολὺ ἐν ἐράνῳ τῶν προσκοπιόντων ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπορριπτόντων αὐτὸν ἀνθρώπων.

Ο ἔχοντες πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας αὐτῶν δὲν προσκόπτουσιν, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀναρριχῶνται ἐπὶ τοῦ Βράχου, ἀπὸ τῆς ὑψηλοτέρας αὐτοῦ ἀπόψεως ὁρῶσι πολὺ μᾶλλον καθαρῶς ἀμφότερα τότε παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ θείου σχεδίου—πράγματά τινα ἀνεκκλάλητα, ἀφορῶντα τὴν μέλλουσαν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν τῆς γῆς. Οἱ πεποιθότες εἰς τὸν Κύριον οὐδέποτε θέλουσι καταισχυνθῇ.

Ἡ πλήρης δύναμις τοῦ παρόντος παραλληλισμοῦ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐὰν μὴ σημειωθῇ ὅτι οἱ κύκλοι τοῦ Ἰωβιλαίου καὶ τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν ὑποδεικνύουσι τὰς περιόδους αἵτινες ἀντιστοιχοῦσι τόσον ἐπακριβῶς πρὸς τὰς περιόδους τῶν Ἰουδαϊκῶν παραλληλιῶν. Δὲν εἶναι φαντασίας ἐπινόησις τὸ ὅτι ὁ Ἰουδαϊκὸς καὶ Χριστιανικὸς αἰὼν εἶσι τυπὸς καὶ ἀντίτυπον. Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται αὐτοὶ μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀντιστοιχίας αὐτῶν. Οὐδ' ἐπαναπαυόμεθα ἀπλῶς ἐπὶ τῶν παραλληλιῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ τῆς Χριστιανικῆς οἰκονομίας, ὅπερ ἤδη ἐνεργεῖται ὡς ἤδη κατεδείχθη, ἢ τε ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ τούτου ἐν-

δείκνυνται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Οἱ κύκλοι τοῦ Ἰωβιλαίου ἀποδεικνύουσιν δι' ὃν Κύριος ἡμῶν ἔδει νὰ εἶναι παρῶν καὶ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874 Μ. Χ. Ὁ δὲ ἀνωτέρω μνησθεὶς παραλληλισμὸς δεικνύει τὴν χρονολογίαν ταυτην (1874) ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸν χρόνον τῆς κρίσεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς Μεσσίου. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ «θερισμοῦ» εἰς τὴν πρώτην ἔλευσιν. «Οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν» ἀποδεικνύουσιν δι' αἱ ἐνεστιῶσαι κυβερνήσεις δέον ν' ἀναιτραπῶσι πᾶσαι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ 1914 μ. Χ. ὁ δὲ ἀνωτέρω παραλληλισμὸς δεικνύει δι' ἡ περίοδος αὕτη ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἔτος 70 Μ. Χ., τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὴν συμπλήρωσιν τῆς καταστάσεως τῆς Ἰουδαϊκῆς πολιτείας. Μὲ τὰ προεκτεθέντα λοιπὸν ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν, ἡ προβάλλουσα ἐκ τούτων λογικὴ ἐρώτησις εἶναι, Αἱ χρονολογικαὶ αὗται ἀντιστοιχίαι εἶναι ἀπλῆ σύμπτωσις, ἢ προερχονται καὶ αὗται ἐκ τῆς αὐτῆς θείας διατάξεως, ἥτις, ὡς εἶδομεν, διώρισε καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ σαρκικοῦ οἴκου ὡς σκίας τῶν πραγματικοτήτων τῆς παρούσης οἰκονομίας.

Οὐχί, αὗται δὲν εἶναι τυχαῖαι, ἀναμφιβόλως ὁ Αὐτὸς Πάνσοφος Διδάσκαλος, ὅστις ἐδίδαξεν ἡμᾶς διὰ τῆς Χρονολογίας δι' ἐξ χιλιάδες ἔτη ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ ἔληξαν μὲ τὸ 1872 Μ. Χ., καὶ δι' ἡ ἐβδόμη χιλιάς, ὁ αἰὼν τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας, ἤρχισεν ἐκεῖ, Ὅστις διὰ τῶν κύκλων τοῦ Ἰωβιλαίου ἐδίδαξεν ἡμᾶς δι' ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ οἱ καιροὶ τῆς ἀποκαταστάσεως ἤρχισαν εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, καὶ Ὅστις διὰ τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν ἔδειξεν ἡμῖν δι' ὃν πρέπει νὰ προσδοκῶμεν δι' τὰ πράγματα ταῦτα θὰ γεινωσιν ἐν σπουδῇ, ἀλλὰ, καθ' ὃ εἶδομεν, διὰ φυσικῶν μέσων, καὶ εἰς διάστημα 40 ἐτῶν, ἔδωκεν ἡμῖν ἐν ταῖς παραλλήλοις αὐταῖς οἰκονομίαις, αἵτινες εἶναι ἀξιοσημεῖωτοι διὰ τὸ «διπλοῦν» τοῦ Ἰσραὴλ, μαρτυρίας, αἵτινες οὐχὶ μόνον αὗται αὗται διδάσκουσι σαφῶς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, τὸν θερισμὸν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν (ἀρχομένην μετὰ χάριτος πρὸς τὸν σαρκικὸν Ἰσραὴλ), ἀλλὰ ταῦτοχρόνως παρεχουσιν ἀπόδειξιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὁρθότητα τῶν ἄλλων προφητικῶν μαρτυριῶν καὶ τῆς Χρονολογίας. Διότι δέον νὰ σημειωθῇ εἰ-

δικῶς διὰ τὴν ἢ Χρονολογίαν, ἢ οἰαδήποτε ἄλλη ἐκ τῶν καιρικῶν αὐτῶν περιόδων, μεταβληθῇ κατὰ ἓν ἔτος καὶ μόνον, ἢ δύναμις καὶ ἡ ὠραιότης τοῦ παραλληλισμοῦ τούτου καταστρέφεται. Ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν ἡ Χρονολογία μεταβληθῇ κατὰ ἓν μόνον ἔτος, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον — Ἐὰν, ὑποτεθείσθω, προσθέσωμεν ἓν ἔτος εἰς τὴν περίοδον τῶν Βασιλέων ἢ τῶν Κριτῶν, ἢ ἐλαττώσωμεν αὐτὴν κατὰ ἓν ἔτος — ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἤθελε φθείρει τὸν παραλληλισμόν. Ἐὰν ἠθέλομεν προσθέσει ἓν ἔτος τοῦτο θὰ ἔκαμνε τὴν πρώτην τῶν περιόδων τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ 1846 ἐτῶν διαρκείας, τὸ δὲ διπλάσιον, ἢ τὸ ἕτερον ἡμῶν ταύτης, ἠθέλεν οὕτω μετατεθῇ κατὰ ἓν ἔτος βραδύτερον, ἐνῶ, τοῦναντίον, διὰ τοιαύτης τινὸς μεταβολῆς τῆς Χρονολογίας, οἱ κύκλοι τοῦ Ἰωβιλαίου ἠθελον οὕτω καταπέσει κατὰ ἓν ἔτος ἐνωρίτερον, ἢ εἰς τὸ 1873 Μ. Χ., καὶ ἠθέλε παρῴσκει τὰ 6,000 ἔτη ὡς λήγοντα εἰς τὸ 1871, ἐνῶ οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν οὐδόλως ἠθελον ἐπηρεασθῇ ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς. Πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ διὰ τὴν ἁρμονίαν ἢ τὸν παραλληλισμόν ἠθελον οὕτω τελείως καταστραφῇ. Ἡ ἐὰν ἠθέλεν ἀφαιρεθῇ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς Χρονολογίας ἢ σύγχυσις ἠθέλεν εἶσθαι ἐξίσου μεγάλη, διότι αἱ μεταβολαὶ τότε εἰς τὰς διαφόρους περιόδους ἠθελον εἶσθαι κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Τοιοῦτοιτρόπως αἱ διάφοροι αὗται χρονολογικαὶ προφητεῖαι ἐπιβεβαιούσιν ἀλλήληλας, ἐνῶ ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύο οἰκονομιῶν ἐνισχύει τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν.

Θὰ παρατηρηθῇ βεβαίως παρὰ τῶν καὶ κατ' ἐλάχιστον γνωριζόντων τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς παρὰ τῶν οὕτω καλουμένων «ὀπαδῶν τῆς δευτέρας Ἑλεύσεως» (Second Adventists) καὶ ἄλλων, ἐν σχέσει πρὸς τὰς προφητικὰς περιόδους, κλπ., ὅτι ἡ παροῦσα μέθοδος τοῦ πραγματεύεσθαι τὰ ζητήματα ταῦτα μεγάλως διαφέρει ἀπὸ τὴν μέθοδον ἐκείνων. Οὗτοι συνήθως πειρῶνται νὰ κάμωσι τὰς προφητείας ὥστε νὰ λήγωσιν εἰς μίαν τινὰ χρονολογίαν. Αἱ ἐσφαλμένα αὐτῶν προσδοκίαι ἄγουσιν αὐτοὺς εἰς τοῦτο. Οἱ τοιοῦτοι προσδοκῶσιν διὰ ὅλγαι μόνον στιγμὰς χρόνου θὰ ἐπαρκέσωσι διὰ τὸ ὅλον πρόγραμμα — τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου, τὴν

ἀνάστασιν, καὶ τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου—τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις κατ' ἀλήθειαν θέλει ἀπαιτήσῃ χίλια ὄλα ἔτη. Ἡ δὲ πεποίθησις αὐτῶν περὶ τῶν ὀλίγων ἐκείνων στιγμῶν εἶναι ὅτι αὐταὶ θὰ κλείσωσι διὰ τῆς πυρπολήσεως τοῦ κόσμου.

Ὅπως ἐκτιμήσωσι καὶ ἀποδεχθῶσι τὰς προφητείας, αἷτινες ὑποδεικνύουσι τὰς διαφόρους χρονολογίας τὰς ἀφορώσας τὰς διαφόρους βαθμίδας ἐν τῷ μεγάλῳ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦτο ἀνάγκη δι' αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσι πρῶτον τὸ «Σχεδιὸν τῶν Αἰώνων», καὶ τὸν ἀληθῆ τρόπον τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου ἐλευσεως. Ἀλλ' ἡ μεγάλη αὐτῶν πλειονότης εἶναι μεγάλως τετυφλωμένοι ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν θεωριῶν καὶ προλήψεων ὥστε νὰ πράξωσι τοῦτο. Αἱ ἀπόπειραι αὐτῶν ὅπως ἐφαρμώσωσι τὰς προφητείας εἰς τὰς ψευδεῖς αὐτῶν προσδοκίας, ὀδηγοῦσιν αὐτοὺς συχνάκις νὰ διαστρέφωσιν, εὐρύνωσιν ἢ περιορίζωσι τὰς προφητείας, κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν περιστάσεων, ἀγωνιζόμενοι νὰ κάμωσι πάσας ταύτας ὥστε νὰ καταλήγωσιν εἰς τινα ἡμερομηνίαν. Οἱ φίλοι οὗτοι ὀφείλουσι ν' ἀφυπνισθῶσιν ὡς πρὸς τὴν πλάνην αὐτῶν, κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, καθότι αἱ τοιαῦται αὐτῶν προσδοκαὶ ἀπέτυχον ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, αὐτοὶ τε καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι τινὲς ἐκ τῶν προφητειῶν, ὧν οἱ ἴδιοι ἔκαμον χρῆσιν, καὶ αἷτινες ἐγκατελείφθησαν ἤδη παρ' αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς τὸ μέλλον, ὡς ἀνήκουσαι πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Αἱ ἐν λόγῳ προφητεῖαι ἐξεπληρώθησαν, ἀλλὰ κατὰ διάφορον τρόπον παρ' ὅτι οὗτοι ἀνέμενον, τοῦτο δὲ δὲν τὸ γνωρίζουσιν οὗτοι.

Τούναντίον, αἱ ἐνταῦθα ἐκτιθέμεναι προφητεῖαι, καὶ αἱ μέλλουσαι εἰσέτι νὰ τεθῶσιν ὑπὸ ἐξέτασιν, εἰσὶ πᾶσαι φυσικαὶ καὶ ἀπαραβίαστοι, καὶ ἄνευ οἰασδῆποτε διαστροφῆς ἢ κολοβώσεως. Ἡμεῖς ἐκθέτομεν αὐτὰς ἀπλῶς ὡς τὰς εὐρίσκομεν ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι εὐχερὲς διὰ τοὺς ἔχοντας ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ μεγάλου «Σχεδίου τῶν Αἰώνων» τοῦ Θεοῦ, καὶ συμφώνους πρὸς αὐτὸ προδοσίας, νὰ διακρίνωσι πῶς αἱ διάφοροι προφητικαὶ ἀξιώσεις συναρμολογοῦνται πρὸς αὐτὸ καὶ διευκρινίζουσιν αὐτὸ ἐπὶ μᾶλλον. Αὐταὶ τονίζουν τὸ αἰώνιον τοῦ Θεοῦ σχέδιον, τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ

ἐνὸς σπουδαίου σημείου, ἄλλαι δὲ ἐπὶ ἑτέρου. Εἰς τοὺς δυναμένους δὲ νὰ ἴδωσι τοῦτο, ὁ παρὼν παραλληλισμὸς τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ Χριστιανικῆς οἰκονομίας μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει πέραν πάσης ἐλλόγου ἀμφιβολίας τὴν ὁρθότητα πασῶν τῶν λοιπῶν.

Ἡ ἔκθεσις τῶν χρονικῶν περιόδων τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ παρεχομένη ἡμῖν ἐν ταῖς προφητείαις, τυγχάνει κατὰ πολλὰ ὁμοία πρὸς ἐπινόημά τι ἀρχιτέκτονος· αἱ δὲ παραλληλῖαι τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν σκιαγράφησιν τοῦ σχεδιαγράμματός του. Ὑπόθετες ὅτι ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν τὸ ἐπινόημα ἢ τὸν προσδιορισμὸν ἐνὸς ἀρχιτέκτονος διὰ τὴν οἰκοδομὴν οἰκίας τινός, ἄνευ τινὸς σχεδιαγράμματος· ἡμεῖς δὲ καθήμεθα καὶ καταγράφομεν σχεδιάγραμμά τι κατὰ τὸν ρηθέντα προσδιορισμὸν· μετὰ ταῦτα δὲ λαμβάνομεν παρὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος τὸ σχεδιαγράφημα τῆς οἰκοδομηθησομένης οἰκίας. — Ἐὰν μετὰ σύγκρισιν αὐτοῦ πρὸς τὸ ὑφ' ἡμῶν ὑποτυπωθὲν σχέδιον, τὸ γενόμενον κατὰ τοὺς προσδιορισμοὺς, τοῦτο ἤθελε καταδείξει πάσας τὰς γωνίας καὶ τὰ μέτρα ἀκριβῶς ὁμοία, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠθέλομεν αἰσθανθῆ διπλασίαν βεβαιότητα περὶ τῆς παρ' ἡμῶν ὁρθῆς ἀντιλήψεως τῶν προσδιορισμῶν τοῦ ἀρχιτέκτονος. Τοιοντοτρόπως ἐνταῦθα, τὸ σχεδιάγραμμα, ὁ τύπος ἢ ἡ σκιά τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ἣτις δίδεται ἡμῖν ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ αἰῶνι, καὶ ἡ ἀντιστοιχία τῶν προφητειῶν καὶ γεγονότων μετὰ τῶν σκιῶν ἐκείνων, παρέχουσιν ἡμῖν ἰσχυρὰν βεβαιότητα περὶ τῆς ὁρθότητος τῶν ἡμετέρων ἐξαγομένων, οἷαν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιθυμήσωμεν, ἐνῶ εἰσέτι «περιπατοῦμεν διὰ πίστεως καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως»

Αἱ ἄλλαι προφητικαὶ μαρτυρίαι τὰς ὁποίας μέλλομεν εἰσέτι νὰ ἐξετάσωμεν θὰ εὐρεθῶσιν ἐπίσης ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς παραλληλῖας ταύτας. Μία ἐξ αὐτῶν, αἱ 1335 κλπ. ἡμέραι τοῦ Δανιὴλ, ὑποδεικνύουσι μεγάλην εὐλογίαν ἐπιδαψιλευσομένην ἐπὶ τῶν ἀφιερωμένων, οἵτινες ἠθέλον ζῆ εἰς τὸ 1875 Μ.Χ. καὶ ἐφεξῆς—εὐλογίαν ἣτις βεβαίως ἐξεπληρώθη ἐν τῇ μεγάλῃ ἔκτοτε διαπτύξει ἢ ἀποκαλύψει τῶν ἀληθειῶν τοῦ Θεοῦ Λόγου. Εἰς Αὐτὸν ἔστω ἡ δόξα ὅστις ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκοτίους εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.

Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὰ τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ ἔληξαν τὸν Οκτώβριον τοῦ 69 μ.Χ., καὶ ὅτι ταῦτα ἐπηκολούθησεν ἡ τελεία ἀνατροπὴ τοῦ ἔθνους ἐκείνου· ὅτι δὲ παρομοίως τὰ τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ θερισμοῦ τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου θέλουσι λήξει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1914, καὶ ὅτι ἐπίσης ἡ ἀνατροπὴ τῆς οὕτω καλουμένης «Χριστιαιωσύνης» δεόν νὰ προσδοκᾶται ὡς ἀμεσῶς ἐπομένη «Ἐν μιᾷ ὥρᾳ» κρίσις θέλει ἐπισκεφθῇ αὐτήν — Ἀποκλ. ιη 10, 17, 19.

Ἐφισιῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ τοῦ Πίνακος τοῦ Παραλληλισμοῦ, τὸν ὁποῖον παραθετομεν εἰς σελ. 282—83), ἡ μετ' ἐπιμελείας μελέτη τοῦ ὁποίου θέλει ἀποδώσει οὐ μικρὰν τὴν ἀμοιβήν.

Τρεῖς χαῖρε Ἐνδοξε Ἀμνέ
Διάδημα σεπτόν
Χορὲ ἀγγέλων πρόσφερε
Καὶ στέψον τὸν Χριστόν.

Ἴδε σὺ σπερμα Ἰσραὴλ
Τὸν τοῦ Δαβὶδ Υἱόν,
Δέχθητε τὸν Ἐμμανουήλ
Καὶ στέψον τὸν Χριστόν.

ὦ φάλαγξ τῶν μαρτύρων Σύ,
Θεώρησον ἡμῶν
Τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Λυτρωτὴν
Καὶ στέψον τὸν Χριστόν

Ἀμαρτωλὲ τὴν χάριν Τον
Ποτὲ μὴ λησμονῶν
Τὸν αἰνόν σου νῦν πρόσφερε,
Καὶ στέψον τὸν Χριστόν

Πᾶν ἔθνος κράτος ἢ φυλὴ
Ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν,
Δὸς δόξαν καὶ τιμὴν Αὐτῷ
Καὶ στέψου τὸν Χριστόν.

«ΟΙ ΔΥΟ ΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ»

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΙ ΤΗΣ ΜΩΣΑΪΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ο ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ	Ο ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑ
Οἶκος δούλων. <i>Α' Κορθ. ι' 18. Ρωμ. θ' 7, 8. δ' 16. Ἐβρ. γ' 5.</i> Ἰδρυθεὶς εἰς τοὺς δώδεκα υἱοὺς τοῦ Ἰακώβ. — <i>Α' Βασιλ. ιη' 31.</i> Βασιλεῖον καὶ ἱερατεῖον, Ἔθνος Ἅγιον <i>Ἐξοδ. ιθ' 6.</i> Ἀσράν, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς κατὰ δάρεκα <i>Ἐβρ. θ' 7.</i> Περιομὴ τῆς σαρκὸς <i>Ρωμ. β' 28, 29.</i> Νόμος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. <i>Ρωμ. η' 2.</i> Ἐπίγειοι ἐπαγγελίαι. <i>Γεν. ιγ' 14—17. Πράξ. ζ' 2—5.</i> Ἐν αἰχμαλωδίᾳ εἰς τὴν κατὰ γράμμα Βαβυλῶνα. — <i>Β' Χρον. λαι' 20.</i> Διάρκεια εὐνοίας ἢ χάριτος, 1845 ἔτη, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰσραήλ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πνευματικοῦ <i>Ἰσραήλ, 33 Μ κ.</i>	Οἶκος υἱῶν. <i>Γαλ. δ' 5, 6, 7, 30, 31. στ' 15, 16. Ἰωαν. α' 12 Ρωμ. η' 15.</i> Ἰδρυθεὶς εἰς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους τοῦ Ἰησοῦ. — <i>Ἀποκλ. κα' 14.</i> Βασιλεῖον ἱεράτευμα, Ἔθνος Ἅγιον. <i>Α' Πέτρ. β' 5, 9.</i> Ἰησοῦς, ὁ πνευματικὸς μέγας ἀρχιερεὺς <i>Ἐβρ. θ' 11.</i> Περιομὴ τῆς καρδίας. <i>Ρωμ. β' 28, 29.</i> Νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. — <i>Ρωμ. η' 2.</i> <i>«Χρεῖτονες ἐπαγγελίαι».</i> <i>Ἐβρ. θ' 23, ια' 40.</i> Ἐν αἰχμαλωδίᾳ εἰς τὴν μυστερηθῆν Βαβυλῶνα — <i>Ἀποκλ. ζ' 5, ιη' 4.</i> Διάρκεια χάριτος 1845 ἔτη, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀπορρίψεως τῆς Βαβυλῶ- <i>να, 1878 Μ κ.</i>

Θέλαι εἶσθαι διὰ πέτραν προσκόµματος καὶ διὰ βράχον πτώδεως
εἰς τοὺς δύο [ὀνοματικούς οἴκους] τοῦ Ἰσραήλ. — *Ἡσα. η' 14.*

ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΩΝ

Δουκ. ιθ' 44. Ματθ. κδ' 38, 39.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΗ ΥΠΟ ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ — ΩΣ ΝΥΜΦΙΟΣ, ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΒΑ-
ΣΙΛΕΥΣ. — *Ἰωάν. γ' 29, δ' 35, 38. Ματθ. κα' 5, 9, 4. Β' Κορθ. ια' 2. Ἀποκλ. ιδ' 14, 15. ιζ' 14.*

Ἐν κίνημα ἄφωρων τὴν ἔλευσιν ἐν τῷ
καιρῷ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ. 30
ἔτη πρὸ τῆς ἐλεύσεως καὶ χρίσεως
αὐτοῦ, ὡς μετόδιον, ἐν τῷ βαπτί-
σματι

Ματθ. β' 1 — 16. Πράξ. ι' 37, 38.

Πραγματικὴ παρουσία τοῦ κυρίου ὡς
νυμφίου καὶ θειοῦ — κατὰ Ὀκτώ-
βριον 29 Μ. Χ.

Τρία καὶ ἡμῖν ἔτη βραδύτερον — 33 Μ

Χ ἀνέλαθεν ἐξουσίαν καὶ τίτλον
ὡς βασιλέως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ὁ κατ' ὄνομα Ἰουδαϊκὸς οἶκος ἀπορρι-
πτόμενος ὁ κατὰ γράμμα ναὸς κα-
θαριζόμενος.

Ματθ. κ' 18, κα' 5 — 15, κγ' 37, κδ' 1.

Ὁλοσχερῆς καταστροφή τῆς Ἰουδαϊκῆς
πολιτείας, συμπληρωθεῖσα εἰς 37 ἔτη
μετὰ τὴν ἀπορριψὶν τῆς — ἤτοι 40 ἔτη
ἀπὸ τῆς ἀοχῆς τοῦ θρονουοῦ — 70 Μ. Χ.

Πραγματικὴ παρουσία τοῦ κυρίου ὡς
νυμφίου καὶ θειοῦ — κατὰ Ὀκτώ-
βριον τοῦ 1874 Μ. Χ.

Τρία καὶ ἡμῖν ἔτη βραδύτερον ἀνέλα-
θεν ἐξουσίαν καὶ τίτλον ὡς βασι-
λέως — 1878 Μ. Χ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΥΣ — ΚΡΙΣΙΣ

Ὁ κατ' ὄνομα χριστιανικὸς οἶκος ἀπορ-
ριπτόμενος ὁ πνευματικὸς ναὸς κα-
θαριζόμενος.

Α' Περ. δ' 17. Ἀποκλ. γ' 16. Μαλκ. γ' 2-3
Ὁλοσχερῆς καταστροφή τοῦ κατ' ὄνομα
χριστιανισμοῦ, συμπληρωθεῖσα εἰς
37 ἔτη μετὰ τὴν ἀπορριψὶν τοῦ — ἤτοι 40
ἔτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ θειοῦ — 1914 Μ. Χ.